

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

ПРИМЛ. ОД	0.00	12.00	18.00	24.00	30.00	36.00	42.00	48.00	54.00	60.00	66.00	72.00	78.00	84.00	90.00	96.00	102.00	108.00	114.00	120.00
US-02-13-1-194-3/22																				

Broj: S1 3 U 043992 22 U
Sarajevo, 31.01.2024. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija, Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Čosić Efraima i Željke Krmek, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Azre Mušanović, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja, ALF-OM d.o.o. Banja Luka, Dr. Mladena Stojanovića 43-45 BA, kojeg zastupa Zlatan Alagić, advokat iz Visokog, protiv rješenja, broj: JN2-02-07-1-2100-7/22 od 25.08.2022. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana 31.01.2024. godine, donio je sljedeću,

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog, Ureda za razmatranje žalbi BiH, broj: JN2-02-07-1-2100-7/22 od 25.08.2022. godine, djelimično je usvojena žalba ponuđača Drago Komerc d.o.o. Banja Luka, izjavljena na Odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača, broj: 11-G-3037/22 od 12.07.2022. godine, ugovornog organa Republika Srpska, Grad Banja Luka, te je odluka poništena i predmet vraćen ugovornom organu na ponovni postupak. Istim rješenjem, usvojen je i zahtjev za povrat naknade troškova pokretanja žalbenog postupka u iznosu od 3.500,00 KM.

Tužitelj je rješenje zaprimio dana 02.09.2022. godine i blagovremeno podnesenom tužbom pokrenuo upravni spor zbog pogrešne primjene materijalnog prava, odnosno zbog bitnih povreda Zakona o upravnom postupku i Zakona o javnim nabavkama (u daljem tekstu: ZJN), te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U obrazloženju tužbe tužitelj navodi, da je osporeno rješenje tužene nezakonito i pogrešno, te da ovakva odluka predstavlja bitnu povredu odredbi ZJN. Tužitelj navodi, da je obrazloženje tuženog kontradiktorno i suprotno stavovima koje je u istom predmetu tuženi obrazložio u rješenju broj: JN2-02-07-1-1096-9/22 od 26.05.2022. godine, kojim je iznesen stav tuženog, kojim prihvata činjenicu da se "izvještaj o ispitivanju", prema uslovima iz tenderske dokumentaciju, može prihvatiti kao validni dokumenti u ovom postupku, ali takva dokumentacija mora biti kompletna da bi činila dokument validnim. Tužitelj smatra, da je stav tuženog iz osporenog

1945

1946

1947

1948

1949

1950

1951

rješenja rezultat pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te je isti ujedno i suprotan članu 49. stav 1. tačka e) ZJN koji propisuje, da u postupku javne nabavke robe ugovorni organ može zahtijevati jedan ili više dokaza o tehničkoj i profesionalnoj sposobnosti kandidata/ponuđača i to: uvjerenje koje izdaje nadležna institucija ili agencija za kontrolu kvaliteta, a kojim se potvrđuje da na odgovarajući način tačno označena roba odgovara određenim specifikacijama ili normama. Tužitelj ističe, da je dostavio „Izveštaj o testiranju“ kao dokaz kojim se potvrđuje, da na odgovarajući način tačno označena roba odgovara određenim specifikacijama ili normama sve u skladu sa postavljenim uslovima iz tenderske dokumentacije i u skladu sa članom 49. stav 1. tačka e) ZJN. Dokaz na koji upućuje zakonodavac, dokaz koji je zahtijevao ugovorni organ u tenderskoj dokumentaciji, te dokaz koji je dostavio tužitelj, jasno upućuju na zaključak da isti ispunjava uslov iz tenderske dokumentacije, što proizilazi i iz konstatacije ranije donesenog rješenja tužene. Tužbom se navodi, da ukoliko se sam izvještaj sastoji od više stranica, a tužitelj je dostavio onu koja dokazuje ispunjenost traženog uslova iz tenderske dokumentacije, onda je jasan zaključak da je tužitelj dostavio dokaz kojim dokazuje da isti ispunjava traženi uslov u pogledu tehničke i profesionalne sposobnosti, a nedostavljanje drugih stranica izvještaja ne umanjuje niti čini neprihvatljivim sam dokaz.

Tužitelj dalje navodi, da je postupak javne nabavke jeste strogo formalan postupak, ali ponudu što se tiče forme, neprihvatljivom čini ako je propušteno da se uopšte dostavi određeni akt ili dokaz tražen tenderskom dokumentacijom, ali ne i određeni propust unutar dokumenta ako se iz sadržaja cjelokupne ponude jasno i nedvosmisleno može utvrditi da propust unutar dokumenta ne utiče na valjanost ponude. Zato je i zakonodavac članom 68. ZJN striktno propisao razloge za odbacivanje ponude. Član 68. stav 4. tačka i) propisuje, da je ugovorni organ dužan odbaciti ponudu ako ponuda nije potpuna i neispunjava zahtjeve iz tenderske dokumentacije. S tim u vezi, tužitelj ističe da je nedostavljanje svih stranica „Izveštaja o testiranju“, odnosno dostavljanjem osnovnog dijela, nije razlog za odbacivanje ponude kao neprihvatljive u smislu odredbe člana 68. Zakona o javnim nabavkama BiH i da je ovakav stav potvrđen već ranije i u stavovima Suda BiH, kao u predmetu broj: S1 3 U 028810 18 U.

Tužbom se navodi, da su stavovi tuženog kontradiktorni, te smatra da zbog činjenice, da je tuženi već prethodno cijenio kvalifikaciju tužitelja u pogledu dokaza, isti u ponovnom postupku, pri donošenju pobijanog rješenja propustio iskoristiti pravilo „riješene stvari“ i postupiti u skladu sa članom 116. stav 3. Zakona o upravnom postupku, odnosno tuženi je propustio utvrditi da se žalba zasniva na istom pravnom i istom ili sličnom činjeničnom osnovu povodom kojeg je postupak po zahtjevu iste stranke u toku pred tim organom ili po čijem zahtjevu je ranije riješeno, pa je bio u obavezi kod takvog stanja stvari zaključkom žalbu odbaciti. Konačno, tužitelj smatra da tuženi nije naveo niti jednu bitnu povredu ZJN-a koju je eventualno Ugovorni organ načinio donošenjem odluke kojom je tužitelj i odabran kao kvalifikovan i najpovoljniji ponuđač u ovom postupku javne nabavke. Imajući u vidu sve navedeno, tužitelj predlaže da sud tužbu usvoji, osporeno rješenje poništi i predmet vrati tuženom na ponovni postupak, te da se obaveže tuženi da tužitelju naknadi troškove postupka.

U odgovoru na tužbu, tuženi navodi da ostaje pri pobijanom rješenju, jer smatra da je radio u skladu sa zakonom, te predlaže Sudu da tužbu odbije u cjelosti kao neosnovanu.

2. The second part of the document focuses on the implementation of these practices across different departments. It provides a detailed overview of the current state of affairs, highlighting areas where improvements are needed. The text also includes a list of specific actions that must be taken to address these issues, along with a timeline for their completion.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu ove presude iz sljedećih razloga.

Iz stanja spisa i obrazloženja osporenog rješenja proizlazi, da je ugovorni organ, Republika Srpska, Grad Banja Luka, pokrenuo postupak javne nabavke „kompjuterskog materijala“, za koji je objavio obavještenje o nabavci broj: 320-1-1-305-3-204/21 od 17.11.2021. godine. Nakon provedenog postupka, ugovorni organ je donio Odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača, broj: 11-G-1266/22 od 04.04.2022. godine, kojom je kao najpovoljniji ponuđač izabran „Grafo Komerc“ d.o.o. Banja Luka, dok je ponuda ponuđača ALF-OM d.o.o. Banja Luka (tužitelj), proglašena nekvalifikovanom. Na prethodno navedenu odluku, ponuđač „KMC“ d.o.o. Banja Luka je izjavio žalbu koju je tuženi rješenjem broj: JN2-02-07-1-1096-9/22 od 26.05.2022. godine, usvojio kao osnovanu, poništio odluku i predmet vratio ugovornom organu na ponovni postupak. U ponovljenom postupku, ugovorni organ je donio novu Odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača broj: 11-G-3037/22 od 12.07.2022. godine, kojom je kao najpovoljniji ponuđač izabran ponuđač „ALF-OM“. Na prethodno navedenu odluku, ponuđač „Grafo Komerc“ d.o.o. Banja Luka izjavljuje žalbu, koju tuženi osporenim rješenjem djelimično usvaja, poništava Odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača broj: 11-G-3037/22 od 12.07.2022. godine, te predmet opet vraća ugovornom organu na ponovni postupak. Kako je žalba osnovana, tužena u osporenom rješenju navodi, da se ugovorni organ u ponovljenom postupku pridržava sugestija i mišljenja tužene, da u ponovljenom postupku otkloni nedostatke, te u skladu sa zakonskim odredbama, okonča postupak.

Po ocjeni ovog upravnog vijeća, takvo postupanje drugostepenog organa je pravilno i zakonito.

Imajući u vidu navedeno, ovo sudsko vijeće nalazi da je tuženi, Ured za razmatranje žalbi BiH, u postupku odlučivanja o žalbi, postupio u skladu sa relevantnim odredbama Zakona o javnim nabavkama („Službeni glasnik BiH“, broj: 39/14 i 59/22), odnosno u skladu sa odredbama Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH“ broj: 29/02, 12/04, 88/07, 93/09, 41/13 i 53/16).

Sistem i postupak javnih nabavki u Bosni i Hercegovini, uređen je Zakonom o javnim nabavkama, te se istim utvrđuju i definišu prava, dužnosti i zaštita učesnika u postupku. Prema navedenom, ugovorni organ pridržavajući se odredbe 53. ZJN-a dužan je pripremiti tendersku dokumentaciju, u cilju osiguranja jednakosti među učesnicima, u skladu sa odredbama ovog zakona i podzakonskih akata, na način da daje potpune informacije koje su ponuđačima dovoljne za pripremu ponuda na stvarno konkurentskoj osnovi.

Postupak javne nabavke je strogo formalan postupak, te se zakonom propisuje postupak provjere kvalifikacije dobavljača, ograničenje za učešće u postupku javne nabavke, tehničke i profesionalne sposobnosti dobavljača, te ostali kriteriji ocjene ponude. To znači, da postupak ocjene ponude nekog dobavljača prolazi kroz različite faze. Prvo je faza provjere kvalifikovanosti ponuđača, slijedi faza ocijene ekonomske i finasijske podobnosti, te tehničke i profesionalne sposobnosti. Bilo koji nedostatak uočen u ovoj fazi, jeste razlog za diskvalifikaciju ponuđača iz daljeg postupka dodjele ugovora predmetne javne nabavke. U smislu ZJN, ponuda je neprihvatljiva kada ne

47

1

٢٠

5

ispunjava sve obavezne specifikacije i zahtjeve koje je naveo ugovorni organ u tenderskoj dokumentaciji, te izostanak jednog zahtjeva navedenog u tenderskoj dokumentaciji ponudu čini nekvalifikovanom.

U ovoj upravnoj stvari, sporno je ispunjavanje kvalifikacionog uslova tužitelja iz člana 49. pod b) ZJN, odnosno nedostavljanja sertifikata ISO 19752 i ISO 19798, koje je tužitelj bio dužan dostaviti vodeći se tenderskom dokumentacijom. Ponuđači su, između ostalog, bili dužni dostaviti za "For use" tonere, dokaze da su isti proizvedeni u skladu sa sljedećim standardima: ISO 19752 certifikat, ISO 19798 certifikat, ISO 9001 certifikat, te ISO 14001 certifikat. Dakle, tenderskom dokumentacijom propisano je da su ponuđači dužni dostaviti dokaz da su predmetni toneri u skladu sa određenim standardima i da su zato dužni dostaviti nabrojane certifikate. Dakle, ugovorni organ je tenderskom dokumentacijom tačno i decidno zahtijevao da se dostavi certifikat kao dokaz, a ne neki drugi dokument. Ponuđači su, prema gore navedenim odredbama, dužni ispuniti sve zahtjeve iz tenderske dokumentacije, a odredbom člana 48. stav 6. ZJN, u dijelu koji uređuje kvalifikaciju za učešće u postupku javne nabavke je propisano, da ako se u tenderskoj dokumentaciji zahtijeva osiguranje sertifikata koje izdaju nezavisni organi, a kojima se potvrđuje da kandidat/ponuđač zadovoljava određene standarde osiguranja kvaliteta, ugovorni organ dužan se pozvati na sisteme osiguranja kvaliteta koji se zasnivaju na odgovarajućim evropskim serijama standarda koje su potvrdili ovlašteni organi, u skladu s evropskim serijama standarda koje se tiču izdavanja sertifikata.

Imajući u vidu citirane odredbe, ovo vijeće prihvatića obrazloženje tuženog, da ugovorni organ ne može prihvatiti izvještaj o testiranju umjesto sertifikata koji su traženi tenderskom dokumentacijom. U predmetnoj situaciji, ne radi se o dokazu koji ima značaj ekvivalenta, nego o izvještaju o ispitivanju koji se smatra samo kao jedna faza pri dobivanju sertifikata. Takođe, tužena pravilno konstatuje da je tužitelj na strani 93 ponude dostavio izjavu u kojoj navodi, da za tonere koje je ponudio posjeduje certifikate ISO 9001 i ISO 14001, te da je iz navedenog vidljivo, da isti ne posjeduje sporne certifikate ISO 19752 i ISO 19798. Ovo vijeće takođe ukazuje, da certifikacija, podrazumijeva kontinuirano osiguranje kvaliteta određenog nivoa i podobnosti proizvoda, a iz stanja spisa je evidentno, da je tužitelj dostavio sporni izvještaj sa kojim navodno dokazuje ispunjenost standarda, a da isti nema definišani rok važnosti i u istom se navodi da je testiranje izvršeno 13.11.2011. godine, te je ovo još jedan od razloga zašto se isti ne može, u konkretnom slučaju, priložiti umjesto sertifikata. Dalje, tužena pravilno konstatuje da je tužitelj dostavio certifikate ISO 9007 i ISO 14001, dok sporne certifikate ISO 19752 i ISO 19798 ne dostavlja kao dokaz, da su toneri proizvedeni u skladu sa traženim standardima, nego to dokazuje izvještajem, iz čega jasno proizilazi da navedene certifikate ne posjeduje.

Tužitelj u svojim prigovorima također navodi, da je tuženi propustio iskoristiti pravilo "riješene stvari" i postupiti u skladu sa članom 116. stav 3. Zakona o upravnom postupku. Imajući u vidu navedeno, ovo sudsko vijeće nalazi da je ovakav prigovor neosnovan. Naime, navedenom odredbom Zakona o upravnom postupku je propisano da, ako organ utvrdi da je stranka podnijela zahtjev koji se zasniva na istom pravnom i istom ili sličnom činjeničnom osnovu povodom kojeg je postupak po zahtjevu iste stranke u toku pred tim organom ili po čijem zahtjevu je ranije riješeno, upravni organ će zaključkom odbaciti zahtjev. Međutim, to nije slučaj u predmetnom situaciji iz razloga, što se radi o različitim odlukama na koje je žalba uložena, radi se

o zahtjevu različitih stranaka, te se žalbeni navodi na pomenute odluke razlikuju i shodno tome nema se primjenjivati navedeno pravilo. Također, ovo vijeće konstatuje, da se tužitelj kroz cijelu tužbu osvrće na navode i obrazloženje rješenja koje nije predmet ovog upravnog spora, odnosno protiv istog nije podnesena tužba.

Osvrtom na stavove tužene u osporenom rješenju, tužitelj navodi da su isti usmjereni na pogrešnu percepciju o strogom formalizmu postupka javnih nabavki, a što je suprotno ZJN, a kao takvo je prepoznato i u presudi Suda BiH, broj: S1 3 U 028810 18 U od 05.06.2019. godine. Uvidom u pomenutu presudu, ovo vijeće konstatuje da se tužitelj neosnovano poziva na ovu presudu, s obzirom da se radi o potpuno drugom činjeničnom stanju, te potpuno drugom nedostatku, koji se ne može uporediti sa predmetnim. Sud je stava, da se, u konkretnom slučaju, ne radi o nedostatku unutar dokumenta kako to navodi tužitelj, nego se radi o nedostatku dokumenta, a koji je zahtijevan tenderskom dokumentacijom. U konačnici, sud nalazi da dostavljeni izvještaj ne predstavlja certifikat, niti njegov ekvivalent i da se ne može priznati kao validan dokaz ispunjavanja zahtijevanog uslova, što je u konkretnom slučaju tuženi pravilno konstatovao. Shodno navedenom, ispunjen je razlog za odbacivanje zahtjevom ponude u skladu sa odredbom člana 68. ZJN, s obzirom da je tužitelj dostavio nepotpune dokaze.

Dakle, u postupku rješavanja po predmetnoj žalbi, pravilno je tuženi zaključio da je žalba osnovana, a razloge koje je naveo u obrazloženju osporenog akta, ovo sudsko vijeće u cijelosti prihvata. Kako je pobijano rješenje doneseno na osnovu pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pravilne primjene materijalnog prava, pri čemu nije počinjena povreda postupka, koji je prethodio donošenju osporenog konačnog upravnog akta, to je pobijano rješenje pravilno i zakonito, zbog čega je tužba neosnovana.

Slijedom prednjih utvrđenja, Sud je primjenom odredbi člana 37. stav 1. Zakona o upravnim sporovima BiH, donio odluku kao u dispozitivu ove presude.

S obzirom da je tužba odbijena, ne postoji ni zakonska obaveza naknade troškova upravnog spora, sve u skladu s članom 61. Zakona o upravnim sporovima BiH ("Službeni glasnik BiH" broj: 19/02 do 74/10).

ZAPISNIČAR
Azra Mušanović

